

Gerard van Gemert

Fleur, heldin van oranje

δ

Hoofdstuk 1

‘Kom, Valerie.’ Fleur pakte haar hockeystick, die ze in het rek boven haar stoel had gelegd. ‘We gaan kijken of we ergens kunnen hockeyen.’ ‘Hoho, even blijven zitten nog.’ De meester was voor in de bus gaan staan. Hij had de microfoon in zijn handen. ‘Jullie mogen eerst vrij rondlopen en kijken wat er allemaal te doen is.’ Hij keek op zijn horloge. ‘En om elf uur verzamelen we op de plek waar we nu eerst naartoe lopen.’ Fleur had haar vinger opgestoken. ‘Zeg het eens, Fleur,’ zei de meester. ‘Kunnen we er ook hockeyen?’ Fleur liet haar hockeystick zien. Daarbij sloeg ze Valerie bijna tegen het hoofd. ‘Pas op, joh,’ reageerde die geschrokken. De meester had zijn hand op de microfoon gelegd. Hij overlegde nu met iemand van de hockeybond. ‘Er zijn veldjes waar je kunt hockeyen. Gewoon de bordjes volgen. En er is ook een wedstrijd.’ ‘Gaaf,’ vond Fleur. Leerlingen van de Koning Willem-Alexanderschool uit Viermond waren aangekomen in Den Haag. De hele dag zou in het teken staan van de Wereldkampioenschappen hockey. Op het grote terrein rond het stadion was van alles te doen. Op school had de meester al laten zien dat ze veel zouden kunnen leren over gezond leven, hoe je voor elkaar kunt zorgen en dat je leert hoe belangrijk bewegen voor je is.

Maar voor Fleur en Valerie was het absolute hoogtepunt de finale tussen Oranje en Argentinië, die vanmiddag gespeeld zou worden.

‘Ga je mee?’ Fleur wilde geen minuut van deze dag verloren laten gaan en was al naar voren gelopen. De meester hield haar tegen. ‘Even wachten, Fleur. We lopen met z’n allen naar een pendelbus en die brengt ons naar het gebied rond het stadion. Dan kunnen jullie je eigen gang gaan.’

Fleur knikte. Zuchtend liep ze het trapje van de bus af. Daar wachtte ze vol ongeduld tot de rest van de groep ook klaar was en ze in de pendelbus konden stappen.

Vijf minuten later waren ze bij het Kyocera stadion. ‘Daar is een veldje.’ Valerie wees voor zich uit. Er was al een flink aantal kinderen aan het hockeyen. Nadat ze bij een paal op het midden van het terrein bij elkaar waren gekomen, mochten ze allemaal vrij rondlopen.

Een jongen van een jaar of twintig in een oranje shirt stond bij een groep kinderen op het hockeyveldje en begeleidde hen. ‘Willen jullie ook meedoen?’ vroeg hij vriendelijk toen Fleur en Valerie bij het veldje aangekomen waren.

‘Graag.’ Fleur draaide met haar stick in haar handen. De jongen stelde zich voor als Eljon.

‘Aparte naam,’ vond Fleur.

Eljon legde uit dat ze om de beurt vanaf de kop van de cirkel op doel mochten slaan.

‘Over de hele dag worden er drie wedstrijden gehouden waarbij je vijf keer op doel moet slaan. De winnaars gaan steeds naar de grote finale

in het stadion voor de wedstrijd van vanmiddag. Uiteindelijk mag de winnaar na de wedstrijd de speelsters van Oranje ontmoeten.’

‘Dat zou toch supercool zijn,’ zei Fleur.

‘Eerst in het grote stadion spelen en dan Eva de Goede of Naomi van As in het echt zien.’

Valerie wees op een groot bord, waar de shoot-outwedstrijd aangekondigd werd.

‘En de winnaar krijgt ook nog een shirt van het Nederlandse Elftal met alle handtekeningen van de speelsters.’

‘Ik wil winnen.’ Fleur keek dromerig voor zich uit. Eljon hoorde wat Fleur zei. ‘Dan zou ik nu nog maar even goed oefenen, als ik jou was. Ga maar in de rij staan. De wedstrijd is straks.’

De twee meiden sloten achter aan in een rij. Maar het tempo zat er aardig in, dus ze waren vrij snel aan de beurt.

‘Goed mikken, hoor,’ moedigde Eljon hen aan.

‘De keeper speelt bij Jong Oranje.’ Hij rolde de bal naar Fleur toe. Ze mocht de bal één keer meenemen, even goed leggen en moest dan van net binnen de cirkel slaan. De eerste keer sloeg ze best goed. De bal verdween in de hoek, maar was niet hard genoeg. De doelman wist met zijn klomp de bal uit het doel te houden.

‘Goed, hoor. Jij kunt slaan.’

Eljon gaf Fleur een schouderklopje. Valerie mikte de bal naast het doel.

Bij de volgende ronde was Fleur te enthousiast. Ze raakte de bal vol, maar te veel aan de onderkant. Hierdoor ging de bal niet alleen over het doel,

maar ook over het hek.

‘Oei,’ riep Eljon. ‘Je stond te ver van de bal. Als je dichterbij de bal blijft, gaat hij niet zo gemakkelijk omhoog.’

‘Oké.’ Fleur sprong over het hek. Ze zag de bal niet meteen liggen.

‘Heb je hem al?’

Valerie was achter haar vriendin aan gekomen. Fleur schudde haar hoofd.

‘Ik heb niet gezien waar hij heen gerold is.’

Samen zochten ze naar de bal. Maar waar ze ook keken, nergens zagen ze hem liggen.

‘Misschien is hij in die bosjes gerold.’

Fleur rende ernaartoe.

‘Mag je daar wel in?’ vroeg Valerie.

‘Ik moet mijn bal toch vinden.’ Fleur zei het alsof er geen andere mogelijkheid was. Ze duwde de takken opzij en bleef naar de grond kijken.

Valerie deed hetzelfde, maar dan een meter naast haar. ‘Hier kan hij toch niet liggen.’

‘Ik heb hem.’ Fleur bukte. ‘Gelukkig.’

‘Het moet vandaag als we ze allebei willen,’ hoorde ze een stem verderop.

‘Wat zei je?’ vroeg Fleur.

‘Ik zei niets.’

Valerie keek haar vriendin verbaasd aan.

‘Vanmiddag wordt die voor de vrouwen uitgereikt,’ zei dezelfde stem.

Valerie grinnikte, maar Fleur deed meteen haar vinger voor haar mond. ‘Ssst.’

‘Klopt,’ zei een andere stem.

Er viel een korte stilte.

‘Dan moeten we vandaag die wereldbekers uit het hoofdgebouw stelen. Anders zijn we kansloos.’

Fleur keek Valerie met grote ogen aan.

‘Stelen?’ zei ze door alleen haar lippen te bewegen.

Valerie werd duidelijk onrustig van wat ze net gehoord had.

Met een hoofdknik gaf ze aan dat ze weg wilde.

Fleur schudde haar hoofd. Zij wilde nog niet weg, ze wilde de rest horen. En ze was bang dat degenen die ze nu afluisterden hen in de gaten zouden krijgen als ze door het struikgewas weg zouden lopen.

‘Dan moet het voordat Oranje speelt,’ zei de eerste.

‘Anders heb je kans dat de bekens al ergens anders naartoe gebracht zijn.’

Fleur luisterde aandachtig. Ze dacht aan de stemmen te horen dat de jongens iets ouder waren dan zij.

‘Goed plan,’ zei de andere stem.

‘Zorg jij dat je de sleutel te pakken krijgt?’

‘Bij die knul die zo stottert, toch?’

Fleur tuurde tussen de bladeren door of ze de jongens kon zien. Het enige wat ze zag, was een blauw-oranje petje van de Rabobank. Zij had er zelf ook een, gekregen op de fandag waar ze een clinic had gevolgd.

Het gesprek ging verder, maar het geluid verplaatste zich bij Fleur en Valerie vandaan, waardoor ze het niet meer konden volgen.

Toen ze niets meer hoorden, liepen Fleur en Valerie terug naar het veld. ‘We moeten het tegen de meester zeggen,’ zei Fleur. ‘Kom.’

Hoofdstuk 2

‘Wat wordt gestolen?’

De meester kon het niet volgen.

‘De bekera.’ Fleur had zo snel gepraat dat de meester niet meteen begreep wat ze bedoelde.

‘De wereldbekera die de wereldkampioenen krijgen.’

De meester stond naar een groot scherm te kijken waar een reclame van Volvo op te zien was.

Hij was gek op auto’s.

Fleur probeerde geduldig te blijven en keek ook naar het scherm. *Talenta worden toppers*, stond er groot in beeld. Als dat nou ook op mij zou slaan.

Fleur lachte vanbinnen. Daarna las ze hoe veilig een Volvo was. Het geduld van Fleur raakte op.

‘Meester!’ riep ze, harder dan de bedoeling was.

De meester draaide zich naar haar om.

‘Wat zei je, Fleur?’

Fleur herhaalde wat ze net gezegd had.

‘Dus jullie zeggen dat je twee mensen met elkaar hebt horen praten.

En dat die van plan zijn de wereldbekera te stelen?’

Fleur en Valerie knikten tegelijkertijd.

De meester glimlachte. ‘Grapjassen.’

‘Nee echt, meester. We hebben het zelf gehoord.’

Fleur vertelde dat ze de bal over het hek had geslagen.

En dat die in de bosjes terecht was gekomen.

‘Jullie zullen het wel verkeerd begrepen hebben.’

De meester draaide zich weer om en ging in gesprek met degene die naast hem stond over de Volvo die ze net op het grote scherm hadden gezien.

‘Nou ja, zeg.’ Fleur was beledigd omdat de meester hen niet geloofde.

‘Kom, Valerie, we gaan het zelf wel oplossen.’

‘Wat gaan jullie oplossen?’

Fleur draaide haar hoofd en keek in het lachende gezicht van Markwin. ‘O, niks.’

‘Ik hoorde je het toch zeggen?’ Markwin kwam naast Fleur lopen.

‘Iets over het stelen van een beker?’

Fleur aarzelde of ze het aan Markwin moest vertellen. Als de meester haar al niet geloofde, dan was er een kans dat Markwin dat ook niet deed. Stel dat hij haar erom zou uitlachen en het meteen aan de andere jongens uit de klas zou vertellen.

‘Nee, niks, joh,’ probeerde ze tijd te rekken.

Markwin was de leukste jongen van de klas.

Hij was aardig, zag er leuk uit én kon heel goed hockeyen. Hij speelde in de Jongens D1 van HCV, de club waar Fleur ook speelde. Fleur had op de club al gehoord dat scouts van hoofdklassers al naar hem waren komen kijken.

‘Vertel dan!’ Markwin gaf niet zomaar op.

Fleur zocht oogcontact met Valerie. Die knikte bijna onmerkbaar. ‘Nou, oké.’ Geheimzinnig boog ze naar Markwin toe. Hun hoofden waren nu heel dicht bij elkaar. Fleur kreeg het er warm van.

‘Markwin, kom.’

Wild werd Markwin bij Fleur weggetrokken.

‘Daar is een superleuke attractie.’

Polly gilte weer eens en gedroeg zich erg overdreven. Markwin trok een verontschuldigend gezicht

terwijl Polly aan zijn arm hing. ‘Ik hoor het nog wel.’
‘Je kunt ook met ons mee gaan hockeyen,’ zei Fleur
nog snel. ‘Je kunt een *meet and greet* winnen
met de spelers van Oranje.’

Zo goed en zo kwaad als het ging, deed Markwin
zijn armen wijd. ‘Sorry, misschien straks.’

Daarna rende hij met Polly mee.

‘Rotmeid,’ mompelde Fleur.

Valerie legde haar arm om haar vriendin heen.

‘Hij vindt jou toch leuker.’ Ze liepen naar
het hockeyveld om aan de wedstrijd mee te doen.
Fleur snoof. ‘Nou, daar merk ik anders weinig van.
Hij hangt altijd bij die Polly met haar grote mond.’

‘Omdat zij nou eenmaal veel brutaler is dan jij.’

‘Helemaal niet.’ Fleur maakte zich los.

Valerie moest lachen om het gedrag van Fleur.

‘Je ziet toch wat er net gebeurde?’

Ze trok hem gewoon bij jou vandaan. Zij merkt
ook wel dat hij steeds naar jou komt.’

Daar moest Fleur even over nadenken.

Ze had helemaal niet het gevoel dat Markwin
naar haar kwam. Eigenlijk dacht ze dat hij
helemaal niet in haar geïnteresseerd was.

Ze probeerde voorbeelden te bedenken.

‘Ik merk daar anders niets van,’ daagde ze
Valerie uit dat ook te doen.

‘Op het schoolplein komt hij altijd bij je staan
om over hockey te praten.

En in de klas zit hij heel vaak naar je te kijken.’

‘Echt?’ Valerie had dat wel vaker
tegen Fleur gezegd, maar het was haar
nog nooit opgevallen.